

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

4 Obedientiæ votum sitne de essentia religionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

ra genus incolebant, multoque crebriora obedientia perfoluebant munera longeq. aliam habebant paupertatis rationē. Sed postea lapsu temporis eouique labefacta sunt eorum religiones, ut iam syncretam religionis naturam exuerint. Ob idque secundo dicimus quod si nō strictior quam hæc, est sua religio, non est illa euangelica quæ in consiliorum exercitio posita est.

Porro enim si nostra aut D. Frācis (quod Deus auertat) in eum locum collaberetur, ubi non plus paupertatis, castitatis, aut obedientie vigeret, religio esse desineret. Non dico quod vbis statuta nō seruantur statim esse desinat religio, nam possunt forsitan ex incuria & culpa præsentium ea q̄ mala reputantur non puniri, at si in illum locum aliqua derjceretur religio, ubi non maior exigeretur obedientia, aut paupertas, aut castitas, quæ inter huiusmodi equites, non esset euangelica consiliorum religio. Et ne primus ego videar hanc asseruisse sententiam, eandem apud D. Thom. inuenies loco citato secunda secunda quæst. 186. artic. 4. Arguit enim tertio loco quod continetur ad perfectionē religionis non requiratur, eo quod aliqui sunt religiosi qui vxoribus vtuntur. Et respondet, illos viuēdi modos, ubi est matrimonialis vsus, non esse simpliciter & absolute loquendo religiones, sed secundum quid, inquam, scilicet aliqua participant quæ ad statum religionis pertinent. Hæc D. Thom. ex his ergo militū ordinibus merito exceperim equites diui loannis, sane qui pro suo instituto conuentum habent, & obedientia spectant, neque matrimonia cōtrahūt. Quare non est cur non ut religiosi habeantur. Quod si contra superiorem assertionem arguas, si illi equites connubiale fedus absque pontificio priuilegio inire tentarent, matrimonium non teneret, quod nō aliunde emanare videtur quam a ratione religionis. Respondetur non inde provenire quod sit vera religio, sed est. Pontificis statuto, ut modo de sacerdotibus dicebamus.

Quapropter multo minus matrimonium tantum nō consummatum per ingressum huiusmodi ordinis dissoluitur, quam per ordinis susceptionem. Ac per hæc alia diluitur quæstio de qua ante quindecim hic annos decertantes in Hispania fuit disputatum. Quæ quidem bimembris erat. Primum vitrum expediens esset dispensatio

vi huiusmodi equites vxores sibi possent copulare. Secundo, vitrum etiam cum illis qui vota solenniter ediderant dispensare liceret, quæ quidem fuit multo molestior. De priori ergo, pro meo capto semper eundem modi dispensationem expedientem arbitratus sum. Quod si eiusmodi religiones legitimis ducerem, impossibile reputare. Commoditas autem dispensationis hæc est, quod castitas in eiusmodi vita instituta si humano loquantur more, non est seruanda possibilis. Viunt enim laute & splendide domi fetuantes habentes forisque cum aulicis mulieribus iuge habentes commercium, torneamenta atque militaria exercitia meditates. Quæ ergo ratione isti voto castitatis astringendi essent? Eadem ferme de causa quæstio secundo affirmatiue soluta est. Nam cum votum illorum nō sit legitimæ religionis, sed statuto Pontificis matrimonium impediens, non est impossibilis dispensatio si legitima causa fiat, vt de sacerdotum voto proxime dictum est. Ad quartum argumentum quod de apostolis petebatur, an votum castitatis susceperint, quæstio ne proxima commodius respondebitur.

ARTICVLVS IIII

Vtrum obedientia votum sit de essentia religionis.

Tertium denique membrum monasticæ professionis est, obedientia, quam vt suis numeris commendemus, arguitur de morte non esse necessariā. Illi enim obsequia Deo maxime placeant quæ ex libertate, non ex necessitate fiunt, secundum illud 2 ad Corint. 9. Non ex tristitia, aut ex necessitate, illa autem quæ fiunt ex obedientia noto, simul cum necessitate tristitiam afferunt, ergo non est consilium obedientiam. uouere Secundo, cū hominem Deus liberum creauerit non est prudentia viam se suam abdicere libertatem, præterquā ubi Deus eum iusserit obedire, in euangelio autem nullum extat eiusmodi obedientie uouenda mandatum. Quod enim Paulus ad Hebræos 10. iubet dicens, Obedite præpositis uestris & subijcite eis, ad omnes in omnes Christianos. Accedit tertio quod Christus, ut ad Rom. 8. ait idem Apostolus liberos uitaos a lege peccati & mortis, ac subinde adoptio-

S. Tho.

Limitatio superioris assertionis.

Obiectio. Solutio.

Quæstio bimembris.

SOTO
de iustitia
Legibus
DII
13

adoptionem filiorum nobis commertus perfecta nos libertate donauit. Ex quo fieri consequens apparet ut Christiana perfectio in summa libertate consistat, atque ad eo obedientie votum, non sit consilium. In contrarium est quod perfectio, vt supra dictum est, ea re agitur ut Christum sequamur & imitemur. Id autem quod in ipso præcipue commendatur, vt patet ad Phil. 2. est obedientia. Factus est enim obediens vsque ad mortem, propter quod & Deus exaltauit illum &c.

Ex tribus votis quibus monastica religio constat, potissimum est obedientia. Nā possessio renūciatio & castitatis uotum in hoc præcipue ordinatur, vt liberi me indissolubilique obsequio obedire possimus. Quo fit, paupertatem, ut supra diximus, primam quidem esse executione, obedientiam uero primam in intentione. At uero vt obedientia omnium est officio rum præstantissima, ita, quod hæreticorum ingenium est, Lutheri fuit execratissima.

Luther. Vnde in lib. suo de uotis monasticis, & in altero de libertate Christiana, nullis non conuictis monachalem obedientiam pro-

Conclō sciendit. Ait enim libertati euangelica è diametro obistere, vt pote quod eadē euangelica libertate sublati sunt uniuersa hominum mandata, & quidquid in externis ceremonijs seruari potest. Nihilominus ipso renuēt. Lutheri, suoque magistro Vvicleff, sua ueritate solida est conclusio, nullo que hæreticorum uento nutabunda Religioforum status, qui euangelicum consiliū est, obedientiā eū primis requirit, quæ peculiari præfectio nomine Dei uoto est offerenda. Et ratio est manifesta. Nam si perfectio consistit vt omnibus relictis sequamur Christum, necesse est, vt 2. 1. q. 1. 86. artic. 5. ait D. Thom. aliquem eligere præpositum qui nomine Christi uouentem dirigat, etiā imperio (si opus est) ut quod Christo pollicitus est, bona fide soluat. Sed ecce radices duc Lutherani erroris. Prior, quod non admittit uotum spontaneè susceptum in necessitate transire præcepti. Nam hoc dato necesse est eum, qui solenniter uouet obedientiam alicui præstari a quo legitime cogatur si opus fuerit. Altera uero eius ignorantia est quæ fati esse putat Christo obedire, hoc quocumque neglecto. At uero non uidet quemadmodum homines nō possunt a Christo, qui in cælis est, nisi per ho-

mines gubernari. Egemus enim præfente ductore qui humano more uices Dei erga nos fungatur. Sed ait forsitan quispiam. Satis sunt episcopi, atq; alij ordinarij prælati. Negatur tamen. Imo per hoc luculentius claritas huius ueritatis patet. Prælati nanq; ordinarij non sunt nisi legum custodes, quare neminem nisi secundum diuinas leges & humanas cogere possunt. Vnde cum uota, de operib; supererogatis suscipiamur necesse est vt qui uouet, uel ipsi episcopo singulariter (vt in primitiua ecclesia fortasse consuetum fuit) uel singulari præposito (quod cōducentius iam nunc existimatur) obedientiam præstet, vt supra ea quæ legibus præcipiuntur ad id etiam, quod ex uoto tenetur, ducatur & compellatur. Id quod Christus uerbo illo supracitato Qui uult uenire post me abneget semet ipsum, tollat crucē suam & sequatur me, demonstrat. Abnegare enim semetipsum est propriā uoluntatem per quam homo est homo abnegare, quod re uera nisi obligatur in uoto alteri eā sic tradas, vt in tua non super sit facultate eandem rursus tibi usurpare, fieri non potest. Qui autem cum

Luthero depugnamus: illa enim sua libertate, quam euangelicam uocat, non solum cænobiorum præpositos uerum & seculares omnes principes & ecclesiasticos de medio sublato pertendit. Sic enim postea docere perrexit, nos esse a Christo liberatos, vt ab omni nos humana potestate exemerit, vt sibi soli seruiremus. Quæ quidem libertas. Sathanica potius & (quod idem est) Lutherana appellanda est. Nam si hierarchicos ordines, obediētiasque omnes quæ iubent e Deo hominibus præstamus de re publica summoueas, omnesq; adeo malefactorum uisiones ad postremum diem iudicii referuaueris, hominos mores, quibus humana uniuersa statim necesse est perditum iri. Nam quando quæso plures sunt qui metu penæ quam honesti amore uirtutes colant? Et præter rationem hanc quæ abunde rem demonstrat, tota euangelica scriptura apertis testimonijs Lutheri impudentia reclamation. Alibi enim auditas. Omnis omnia potestatibus sublimioribus subdita. Alibi. Subditi estote præpositis uestris etiam dyscolis. Et Christus. Qui uos audit me audit. Imo usque adeo idem Redemptor uoluit nos esse maiorū dicto audientes, ut nos sedulo admoneret, quod

Patio
Luter.

Rō con- ditionis

Dux ra- dices Lutherani erroris.

qui nomine Christi uouentem dirigat, etiā imperio (si opus est) ut quod Christo pollicitus est, bona fide soluat. Sed ecce radices duc Lutherani erroris. Prior, quod non admittit uotum spontaneè susceptum in necessitate transire præcepti. Nam hoc dato necesse est eum, qui solenniter uouet obedientiam alicui præstari a quo legitime cogatur si opus fuerit. Altera uero eius ignorantia est quæ fati esse putat Christo obedire, hoc quocumque neglecto. At uero non uidet quemadmodum homines nō possunt a Christo, qui in cælis est, nisi per ho-

quam

quamvis illi qui super cathedram Moysi sedent, hoc est cuncti nostri præpositi illa faciant quæ imitanda a nobis non sunt, nihilominus quæ nobis iubent incunctanter expleamus. Superuacaneum tamen est in hoc promulgato argo diutius remorari.

Ad primū arg.

Ad primum igitur arg. rñdetur necessitatem coactionis, quæ inuoluntarium facit illam, quidē & tristitia parere, & rōnem laudis ac meriti excludere. Illa autē necessitas quæ ex voto sponte p. p. Deum emissio nascitur, primum tristitia non affert, mox et si nonnunquam illam parturiat, nihilominus meritum non imminuit, nā prima uolendi libertas, in omnib. actionibus uirtute perdurat. Ad scđm rñdetur q̄ libertas in qua homo suapte natura creatus est, in hoc nobis seruitute debet ut nostro creato ri seruiamus. Quare eam in eius obsequiū dedicare non cōtra naturā est, sed maxime secundum naturam. Ad tertium deniq. rñdetur, ex eo q̄ Christus nos a lege peccati liberauit, non fieri consequens perfectiōnem Christianā in exemptione ab omni obedientia consistere, sed in hoc omnino q̄ sumus a peccatorū retinaculis liberi. Vnde cum vsq. adeo sumus periculose animi nostri obsequentes, propriæq. uoluntatis amantes, ad eandem libertatem asserendā præcipue, confert nostram uoluntatem alterius gubernaculo submittere. Nam si seruire Deo regnare est, quo plurib. eius nomine obsequimur, perfectius regnamus. Tutius nāque carnis illecebris atq. inultibus dominamur, atq. adeo celestem Hierusalem referimus, ubi ut felices illi necessitate quadam confirmatissimi sunt ne delinquerē ualeant, ita summa libertate perfruuntur.

Ad scđū dū arg.

Ad tertiu arg.

Ad secundū autē arg. rñdetur q̄ libertas in qua homo suapte natura creatus est, in hoc nobis seruitute debet ut nostro creato ri seruiamus. Quare eam in eius obsequiū dedicare non cōtra naturā est, sed maxime secundum naturam. Ad tertium deniq. rñdetur, ex eo q̄ Christus nos a lege peccati liberauit, non fieri consequens perfectiōnem Christianā in exemptione ab omni obedientia consistere, sed in hoc omnino q̄ sumus a peccatorū retinaculis liberi. Vnde cum vsq. adeo sumus periculose animi nostri obsequentes, propriæq. uoluntatis amantes, ad eandem libertatem asserendā præcipue, confert nostram uoluntatem alterius gubernaculo submittere. Nam si seruire Deo regnare est, quo plurib. eius nomine obsequimur, perfectius regnamus. Tutius nāque carnis illecebris atq. inultibus dominamur, atq. adeo celestem Hierusalem referimus, ubi ut felices illi necessitate quadam confirmatissimi sunt ne delinquerē ualeant, ita summa libertate perfruuntur.

QVÆSTIO VI.

DE VOTO ET CONTINENTIA Sacerdotum.

ARTICVLVS I.

Virum ecclesia decore & stabilitati sacerdotali uotum continentia congrue fuerit ac necessarium.

IN calce demum libri huius, in quo de uoto pro nostra uirili disputauimus, postremam quæ sitionem de continentia

sacerdotum duximus adhibendam, hoc est de uoto, quod dum facis inuitantur a secundum occidentalis ecclesie inuoluntatum implicite suscipiunt. Enim uero inter alia Lutherianorum molimina, quibus ecclesiam Dei funditus demoliri nituntur, hoc unum est quod totis uiribus ecclesiam a clero abigere cōtendunt. Quocirca cum me apud Cæsarem in Germania agere de componenda cum ipsis pace tractarem, hoc mordicus retinere perdebant, ut sacerdotes non modo uxorio consortio non interdicerentur, immo cogentur uxores ducere, adeo impossibile ducunt, hominem absque Veneris uisitare posse. Quod reuera si illis sensu esset concessum, fieri non posset minus, quin proinus eadem concessio in totū serpens Christianissimum, sanctam ecclesiam radicalitus subuerteret. Hac ergo de causa titulum reliquissim tractatum hunc de uoto, nisi hanc ei quaestione adhibuissem. De hac autem re ut de vnaquaque alia, secundum Philosophum in posterioribus Analyticis tria esse possent quaesita, scilicet an sit, & quid sit, & propter quid sit. Quid autem sit, nempe in quod sacerdotale uotum consistat, quaestione proxima demonstrauimus, constituentes esse uotum, non quidem explicitum sed implicitum neq. de intrinseca ratione ordinis antea ut uotum religionis, sed ecclesie statuum matrimonium irritans. Duo ergo hic constant articuli. Prior de conuenientia huius ecclesiastici instituti. Nam in moralibus est quaerere, an sit, & propter quid. Posterior, quā sit antiquū an uidelicet a primordiis statim nascentis ecclesie fuerit in usu.

Arguitur ergo prior q̄ negatiue? Et prius quidem noua & uetera ad colorandū errorem adducendo. Primum. n. exemplū Christi legiferi nostra parte negatiua pognat, quippe qui apostolos nō celibes, sed certe maritos elegit, ut Petrum cuius locus mentio fit euangelio: Andream & ceteros, quos opinabile est uxoribus fuisse copulatos. Quinimo unum Ioannē quem uirginē elegit de medio nuptiarum thalamo fertur euocasse. Mox & magisteri exemplo discipulorum consentiant documenta. Ait quippe Pau. 2. ad Timor. 3. Oportet episcopū esse uirum uxoribus uirum filios habentem